

Шешељеви радикали на Петровдан из Братунца поручили покољењима

СРПСКА НИЈЕ ГЕНОЦИДНА!

Бројна делегација Српске радикалне странке из Србије посјетила је Републику Српску и на Братуначком војном гробљу учествовала у обиљежавању дана подсећања на велико страдање Срба у Братунцу и околини

Као и свих претходних година, делегација Српске радикалне странке, на Петровдан је посјетила Републику Српску и у Братунцу и Кравицама присуствовала давању помена Србима из Подриња који су убијени од 1991. до 1995. године. Према евиденцији Владе Републике Српске и борачких удружења, за три ратне године само на подручју Братунца, Сребренице, Милића, Зворника и Скелана банде Насера Орића опљачкале су и до темеља спалиле око 130 српских села и у њима убили више од 3.200 Срба.

У делегацији Српске радикалне странке из Србије били су чланови Предсједничког колегијума странке Немања Шаровић, Вјерица Радета, Срето Перић и Драган Стевановић, народни посланици Слађан Мијаљевић, Момир Марковић и други.

У име Српске радикалне странке др Војислав Шешељ вијенце су положили Мирко Благојевић, Драган Ђурђевић, Војин Павловић и Снежана Стојановић.

Српски радикали су присуствовали литургији у православној цркви у Кравицама, као и служењу парастоса у Братунцу и Кравицама где су положили вијенце на спомен-обиљежја српским мученицима.

ПЕТРОВДАНСКА БЛОКАДА СРПСТВА

Да председник Србије Борис Тадић жали само за муслиманским жртвама ратних дејстава у БиХ свима је било јасно још 11. јула 2005. године, када је, иако за то нема мандат српског народа, отишао у Поточаре. Дан касније, Тадић више није имао суза. Дан касније, Тадић није имао времена за сузе српских мајки. Дан касније, Тадићу је Братунац био предалеко.

Можда бисмо све претходно речено и учињено могли и опростити Борису Тадићу – да по налогу челника Европске уније који су сматрали да Тадићево пређашње извињење сад више није довољно – да није у маниру рођеног Сарајлије (што и јесте), Народној скупштини Републике Србије упутио на усвајање резолуцију којом је

најштрије осуђен „територијално ограничен геноцид“ извршен над бошњачким становништвом у Сребреници, којом је још једном позвано на откривање и хапшење Ратка Младића, и којом је изражено очекивање да ће и

највиши органи других држава осудити злочине извршене над српским становништвом.

Међутим, иако осуде злочина над Србима са друге стране није било, када смо помислили да је коначно дошао ред и на српске жртве Борис Тадић по други пут, 11. јул посвећује Сребреници. Дан касније, Тадић је поново имао преча посла. Морао је бити уз скуте премијеру Турске Реџепу Ердогану, који је у Новом Пазару отворио културни центар под називом „Кемал Ататурк“.

Ни ово Тадићу није било довољно. МУП Републике Србије зауставио је на Дрини стотине грађана Србије који су 12. јула кренули пут Братунца. Сумњиви су били сви који су имали неко српско национално обиљежје.

Па ипак, оне малобројне који су се успјели пробити до Братунца пред војничким гробљем сачекало је ново изненађење. Полиција, овога пута Републике Српске, препријечила је пут захтјевајући да се врате сви који су на својим грудима поносно носили мајице са ликом српских јунака Војислава Шешеља и Ратка Младића. Обавјештени смо да мајице и беџеви са ликом хашких оптуженика како рекоше „угрожавају безбједност лица које МУП посебно штити на догађајима високог ризика“.

Након краће али жестоке препирке, суочени са радикалском чврстином и одлучношћу кордон полиције је пустио и делегација Српске радикалне

странке присуствовала је парастосу и положила је вијенац на споменик српским страдалницима.

Коначно, као да две блокаде нису биле довољне, полиција, овога пута појачана специјалним „оклопљеним“ јединицама, покушала је да спријечи Шешељеве радикале да уђу на централни братуначки трг. Овога пута, нису више сметале мајце, сметало је и то што хашке оптуженике носимо у срцу. Када им је одузета слобода кретања, радикали су искористили слободу говора. Овога пута громогласно, из срца углас

запјевавши најљепше пјесме о војводи Шешељу и ђенералу Младићу. Увидјевши да немају куд, након неколико отпјеваних пјесама, полиција је присутне замолила да прођу на трг али да „ако Бога знају престану да пјевају, јер и они воле Воја и Ратка али морају радити што им се каже како би прехранили дјецу“.

Тако је уз помоћ Бога и среће јуначке и посљедња, трећа „блокада српства“ пробијена.

Нека буде борба непрестана!

Свако помињање Сребренице у јавности, на телевизији или у новинама, код већине Срба изазове осјећања која, чини нам се, ни најбољи писац не би могао дочарати. Укратко речено, наоблачи се у души сваког нашег човјека и баш када сјећања на то помињање изблиједе, поново чујемо то исто.

Можда неко и упита: „Зашто?“ Али за већину је одговор и сувише једноставан. У страниој и, што је најгоре, нашој јавности, име тог градића у Подрињу се користи у сврхе демонизовања нашег, напаћеног и озлојеђеног српског народа. И уопште се не помиње ни у каквом другом контексту, не помињу се српске жртве ни српска стратишта, не помиње се привреда, не помиње се историја... Ништа што није у вези са јулом 1995. године! Сребреница је постала највећа фабрика лажи. Више се не зна да ли је већи злочин то што је тамо убијено близу 3.500 Срба (углавном цивила) или то што је створен стереотип о Србима у цијелом свијету и, што је много болније, међу нама самима.

Да подсјетимо, од почетка рата у Босни и Херцеговини, Сребреница је била под контролом Армије Босне и Херцеговине. До уласка снага Војске Републике Српске, јула 1995. године злочини Насера Орића и дружине над српским народом су били свакодневни, паљена су српска насеља, масакрирани цивили – жене, дјеца, старци... Своју мржњу су чак доказивали и на домаћим животињама које су некада биле у власништву Срба.

У двадесетом вијеку у тим истим крајевима су дивљали шуцкори (у Првом свјетском рату) и усташе (у Другом свјетском рату) и на крају вијека њихови потомци. Сви злочини су се понављали на исти начин и сви су остали без казне. Ослобађањем Насера Орића, Суд у Хагу је послао јасну поруку нашем српском народу да нас могу убијати, клати, масакрирати, палити куће и села, наше богомоље и спомени-

ке унштавати, наша знамења брисати са лица наше земље..., а да ће зликовци остати некажњени.

Међународни силници су, да би оправдали свој злочин над српским народом (НАТО бомбардовање Републике Српске 1995. године), донијели пресуду у тамо неком „суду“ да је у Сребреници почињен геноцид. Таква одлука је дочекана аплаудирањем зликоваца и њихових истостишљеника, и од оних Срба који су давно изгубили образ такмичећи се ко ће више наштетити сопственом народу. Треба ли уопште помињати срамну Декларацију о Сребреници Бориса Тадића? Треба ли говорити о срамоти и немјерљивој штети нанијетој српском народу? Рекли бисмо: „Не, сувише је очигледно.“ Али, није тако. Ако их пустимо да измишљају и блате сопствени народ, истина ће се изгубити. Сви они знају шта значи ријеч геноцид, и сви знају да је 30 хиљада жена и дјеце превезено у Тузлу одмах по ослобађању Сребренице, али опет тврде, говоре, галаме на сваком мјесту да је у Сребреници почињен геноцид, да је Република Српска геноцидна творевина. Такву слику преносе свуда по свијету. И не боли толико та бука злонамјерника који хоће да нас униште колико боли ћутање оних „наших“ који треба да нас бране. Тако читава властодржачка и опозициона гарнитура у Републици Српској и Србији ћути, изузевши Српску радикалну странку и њеног предсједника др Војислава Шешеља. Од тих, који су на власти, сваки дан би требало да се чује став да се тамо десило злочин који је страхан и којег треба осудити, али да се тај злочин не може квалификовати као геноцид. Али напротив, они само ћуте, док се понеком отме и која ријеч да су тамо и Срби страдали. Злочин је злочин и ту углавном не треба правити разлику нити их правдати, али, опет, да напоменемо да су злочини у име Срба најчешће чињени из одмазде, па и овај. Не зна се колико је било оних који су учествовали у злочину а који су изгубили....

Развојни пут једне нуле

11. јула 2001 – РТС емитовао филм о Сребреници након чега је Александар Вучић у Народној скупштини Републике Србије затражио формирање анкетног одбора који би испитао ко је наредио да се на државној телевизији приказује филм о Сребреници „који представља срамоту и хајку на српски народ. Одбор треба да установи ко води антисрпску хистерију“ рекао је Вучић и позвао да се прекине хајка на Караџића и Младића које је назвао херојима.

29. јуна 2005 – након најаве предсједника Србије Бориса Тадића да ће присуствовати комеморативном скупу у Сребреници, Александар Вучић то је најоштрије осудио рекавши „председник као човек може да изрази своје саучешће и жаљење али не и као председник у име грађана Србије“.

26. маја 2008 – Александар Вучић је на зграду Б92 залијепио плакат са натписом „Булевар Ратка Младића“, док је 29. јула учествовао на митингу у знак протеста због хапшења Радована Караџића.

15. септембра 2008 – Александар Вучић напустио је Српску радикалну странку и одрекао се Војислава Шешеља, идеологије српског национализма, Булевара Ратка Младића. Недуго потом, идеју Велике Србије замјенио је Европском унијом а осјећај поноса што припада српском народу осјећајем срамоте.

21. јануара 2010 – Александар Вучић, у стилу попут Наташе Кандић каже „У Сребреници је почињен стравичан, језив злочин и срамота ме је што људи који су починили тај злочин припадају истом народу којем припадам и ја. Тај масакр је био толико стравичан да је бесмислено било шта даље о томе говорити.“ Вучић је даље рекао да се не бави питањем колико је људи тамо убијено јер је за њега то толико стравичан злочин да му уопште није важно колики је број. Злочин је имао тако ужасне размјере да он једноставно није у стању то да коментарише. На питање новинара „Да ли вама смета реч геноцид у контексту Сребренице?“ Вучић је одговорио „За нас је најважније да на јасан начин осудимо стравичан злочин, а како и на који начин то урадити, то ћемо покушати да се договоримо са представницима власти.“ На питање „Зашто сте се раније устручавали да кажете да је тај злочин стравичан?“ Вучић каже „Добро, тада сам био и у другојачијој политичкој партији. Али, одувек сам мислио да је постојао злочин у Сребреници и да то нико жив не може оправдати. **Почињени су злочини према Србима, то није спорно, али ниједан злочин против Срба не може да оправда злочине који су починили неки наши сународници у Сребреници.**“

11. јула 2010 – Александар Вучић је дошао у Братунац. Они који су успјели да га виде од гомиле горила којима је био окружен кажу да је био нервозан, блијед и нерасположен. А како и не би кад Борис Тадић није хтио да га поведе у Сребреницу дан раније, само му је рекао „Не брине Вучићу, водим те сигурно следеће године.“

По полагању вијенаца, Шешељеви радикали развили су транспаренте дужине двадесет пет метара на којима је писало „СРПСКА НИЈЕ ГЕНОЦИДНА“ и „ТАДИЋ НИЈЕ СРБИЈА“. Док је народ одобравајући узвикивао „Браво радикали!“ а Вучић се између транспарената провукао, и из Братунца извукао, опет, како народ рече „Као пувањак из гаћа!“

Др Војислав Шешељ о Сребреници

Хашки суд, поред тога што је противправно установљен, има изразито антисрпску оријентацију. Доказ за то је чињеница да је невероватно велики број Срба процесуиран пред овим судом у односу на припаднике других националности. Затим, да се Србима редовно изричу неупоредиво веће казне него муслиманима, Хрватима, Албанцима и тако даље. Овај суд је добио задатак и тај задатак се проводи у великом броју пресуда, да се фалсификује новија српска историја. Драстичан пример тог фалсификовања новије српске историје је проглашавање да се десио геноцид у Сребреници измишљањем да је тамо погубљено 7.000 или 8.000 муслиманских ратних заробљеника. Наравно, истина је сасвим другачија: укупно је пронађено 2.500 лешева, иако је цели терен претражен, прекопан, спискови установљени, гробље организовано, а педантни истраживачи су установили да је од тих 2.500 лешева преко 800 људи који су погинули од 1992. до 1995. године на муслиманској страни. Треба имати у виду да је велики број муслиманских војника погинуо у току пробоја и да је један део изгинуо у међусобним сукобима самих муслимана.

Како је својевремено обавештен холандски парламент, холандски официри на лицу места су констатовали да је заиста био злочин и ја не спорим да се десио злочин, али стрељано је 1.000 ратних заробљеника. Злочин је грозан, али тај злочин није геноцид. Овде је смишљено српском народу наметнут жиг геноцидности да би онда аутоматски Међународни суд правде преузео такву квалификацију у својој пресуди. Смешно је да се геноцид деси на једном малом месту, у једној малој општини, јер заштићена група би могли бити само сви муслимани Босне и Херцеговине, којих је било 2,170.000, а не заштићена група – само муслимани Сребренице. Овде је смишљено злоупотребљена заштићена зона Уједињених нација да буде подведена под квалификацију заштићене групе из Конвенције о геноциду. Та подвала је успела у западном јавном мњењу али захваљујући људима мени сличним она никада неће успети у српском народу.

Хаг, 7. новембра 2007. године

НАСТАВАК СА ТРЕЋЕ СТРАНЕ цијеле породице у том истом граду.

Исто тако боли и вјеровање оних наших неупућених људи, који нису злонамјерни и који немају циљ да демонизују сопствени народ, да је тамо почињен геноцид. Једноставно, на њих је дјеловала медијска ујдурма „наших“ политичара и „независних“ новинара потпомогнута туђим (злонамјерничким) новцима.

Злочини у Сребреници над Србима се никад нису престали дешавати, само што нас данас не кољу, него нас угњетавају на један много перфиднији начин. Недавно је Сребреница изопштена из изборног система Републике Српске. Истина уз помоћ „наше“ издајничке власти, али уз кумовање странаца... Сваке године, када се обиљежава годишњица муслиманским жртвама ту се нађу како српски и хрватски тако и представници Европске уније, Сједињених Америчких Држава, Ватикана, док се при обиљежавању годишњице српским жртвама окупљамо само ми, Срби. Истина, прошле године је и високи представник послао цвијеће. Наравно, није могао доћи, јер је то тек дан касније и удаљено чак неколико километара! На тим (муслиманским) скуповима, чије слике обиљежавају цијели свијет, понавља се стално да још није приведен

„суду правде“ генерал Ратко Младић. Десетине официра и војника осуђене за тај случај и сада труну по разним бјелосвјетским затворима, док се они прави злочинци (попут Дражена Ердемовића) башкаре на многим, свјетски познатим, плажама.

Српски скупови изгледају другачије, на њима су само Срби, слике објављују само српски медији, док жртве и преживјели цвиле пред „правдом“ ишчекујући да се бар неки српски крволук казни... Када се Срби окупљају све је „злочин“, чак и ријеч, злочин је и плакати над судбином жртава и судбином рођеног народа... Када они „марширају за мир“ и запаље два стога сјена недужном и незаштићеном српском сељаку, то се нигдје не чује...

Али ИСТИНА још живи. Живи у нама разумним и национално свјесним Србима. Нећемо је никада испустити, носићемо је дуго, дуго, дуго, све док је цијели свијет не прихвати. Ако ми то и не успијемо, оставићемо је у аманет новим покољењима која ће сигурно успјети и освјетлити образ својих предака који су јуначки гинули на бранику отаџбине...

До тада, како Његош рече: „Нека буде борба непрестана...“

Како ми доприносимо реализацији циљева оних који желе да нас униште? Зашто њихове слуге господаре нама? До када ћемо трпити њихова насиља? Зар није вријеме да подигнемо главу? Јесмо ли заборавили моралне гимнастике Милорада Додика, Огњена Тадића, Младена Иванића, Марка Павића? Јесмо ли спремни да трпимо глад и недаће, гледамо расипање нашег новца (зграда Владе, возни паркови...), прећутимо за распродате институције Републике Српске и опет да подржимо СНСД, СДС, ПДП, ДНС? Да заборавимо Огњену Тадићу реченицу: „Јесу СДС-овци криминалци и убице и људи који ће довести у пропаст Републику Српску.“ Да Младену Иванићу заборавимо криминал у Српским шумама, Марку Павићу пресуду за криминал? Да допустимо Милораду Додику да влада аутократски? И да повјерујемо у најгоре оправдање за издају – „били смо под притисцима“? А притисци се могу односити само на функције на којим су се налазили! Функције су им биле важније од Републике Српске!

Али, постоји нешто горе од њиховог неморала, погрешне економске политике, превртљивости, бескичмењаштва... Оно што им историја и потомци неће моћи опростити, као ни ми који и данас желимо ПОНОСНО СРПСТВО! То је Сребреница!